

Keşke Leyla

Ece
Gamze
Atıcı

—
Roman
—

Ece Gamze Atıcı, 1978 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. İstanbul Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde lisans eğitimi aldı, Galatasaray Üniversitesi İletişim Stratejileri ve Halkla İlişkiler Bölümü'nde yüksek lisans yaptı. Bu esnada İstanbul Cervantes Enstitüsü'nde İspanyolca eğitimini tamamladı. *Doğan Burda Dergi grubu Hello!* dergisinde 2004-2007 yılları arasında İngilizce, İspanyolca ve Fransızcadan çeviriler ile dış haber editörlüğü yaptı. Bir süre İspanya'daki Salamanca Üniversitesi'nde Çağdaş İspanyol Edebiyatı dersleri aldı. İstanbul'a döndükten sonra editör, çevirmen ve gazeteci olarak çalıştı. *Cogito*, *Sanat Dünyamız* ve *Kitaplık* dergileri için Edward Said ve Robert Fisk gibi yazarların makalelerini dilimize çevirdi. Öğrencilik yıllarından itibaren çeşitli roman ve makale çevirilerinin yanı sıra dergilerde müzik ve sinema konulu yazıları ile edebiyat dünyasına adım attı. Yazıları *Sinema*, *Altyazı* ve *Lull* gibi dergiler başta olma üzere birçok süreli yayında yer buldu. Yazar ayrıca Philip K. Dick'in *Ubik* adlı eserini dilimize kazandırdı. 2011'de ilk romanı *Nar*, 2013'te ikinci romanı *Adem Aynası* yayımlandı. Ece Gamze Atıcı yazarlık serüvenine 2014'te *Akşam* gazetesinin Trend eki için her pazar kaleme aldığı hikâyelerle devam etti. Hiciv türünün bir örneği olan üçüncü kitabı *Edepsizin El Kitabı* 2016'da, *Aile Geleneği* 2019 yılında yayımlandı. *Keşke Leyla*, Ece Gamze Atıcı'nın beşinci kitabıdır.

KEŞKE LEYLA

Yazan: Ece Gamze Atıcı

Editör: Sevim Erdoğan

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Haziran 2024 / ISBN 978-625-6666-62-7

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Arka kapak fotoğrafı: Egemen Yılmaz

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Keşke Leyla

Ece Gamze Atıcı

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Bence olgunluk kabuk değiştirmek değil, serpilip gelişmektir.
Yetişkin bir insan ölü bir çocuk değil,
yaşamayı başarmış bir çocuktur.

Ursula K. Le Guin

Aysel değil, benim annem

Bizim aile adımız Gülensoy. Ama babam hariç hepimiz somurtuk tipleriz. Yani dayım öyle diyor. Aslında babamın bizim için kurduğu aileyle alay ediyor. Benim bunu anlamadığımı sanıyor, ama ben anlıyorum. Sadece dayımın her dediğine inanmıyorum. Çünkü dayım hep çok fazla Şey söyleyip çok az Şey yapan biri. Karnem iyi gelirse beni lunaparka götüreceğini söylediğinden beri  tane iyi karne geçti. Ben zaten ikinciden sonra üzülmeyi bıraktım.

Hayatta her Şey bizim elimizde değil sonuçta. Anneannem yle söyledi. Her Şey ya nasipmiŐ ya kismet. Bu ikisinden biri. Aradaki farkı anlamadım daha. Ama ne yapacağımı anladım. Bir Şeyi çok istesem de tutturmayacağım. Nasip ve kismetlerimi bulup biriktireceğim. Böylesi daha iyi. Ben Şimdi gözlerimi kapatacağım. Beşe kadar sayacağım. Sonra tekrar açtığımda siz yine orada olacaksınız. Sakın kaybolmayın, tamam mı?

7'de uyanıyorum sabahları. 7 diğerlerine göre daha dik duran bir sayı. Kalkıp yüzümü yıkıyorum hemen. Su yüzüme değince bütün rüyalarım siliniyor gözümden. Bir de Őuyorum bayağı. Sonra sofraya oturuyorum. Oturuyorum da hiçbir seferinde a

olmuyorum. Tabağındakileri bitirmeden masadan kalkmak bizim evde en büyük günah. Ama aramızda kalsın. Tabakta peynir, zeytin ya da yumurta kaldı mı annem ayakbabcısı ayağını sıkımuş gibi bakıyor yüzümüze. Babam kaşını kaldırıyor sadece.

Bir kardeşim var. Adı Ela. Bir tane daha olacaktı yakınlar da. Ama ev taksitleri zorlamaya başlamış anneleri. O yüzden yeni olacak kardeşim belki de olmayabilir. Kardeşim olduğu kesin de bu eve gelmeyebilir gibi konuşuyor annemle babam aralarında. Eğer aile büyüyecekse ev de büyüyecek. Az oda çok çocuk olmaz. Ben bunu annemle babamın annelerine söyledim baştan. Sonra bilmiyorduk, duymadık demesinler. Hem annemde hem babamda aynı huy var; bir şeyi yapamadıklarında unutmuş ya da duymamış gibi yapıyorlar. Aynı şeyi ben yaparsam bir ton azar... Babaanneme söyleyince, "Tamam çocuğum, sen merak etme. Neler de düşünürmüş!" deyip sarıldı bana. Sonra da sıkıştırdı biraz göğsünde. Azıcık canım yandı ama sesimi çıkarmadım, çünkü babaannem sözünü tutar. Anneannem de "Onu veren Allah, rızkını da verir" dedi. Bizim evin taksitlerine de Allah yardım ediyor. Allah bizim evin her yerinde. Geçen gün masanın altına attığım zeytinlerden de kesin haberi var. Kahvaltıdan sonrası hep gürültü. Annem masayı topluyor, babam kardeşime bakıyor. O sırada söylenenler hep bağırarak... "Çantanı aldın mı?", "Karnını abur cuburla doyurma!", "Bugün sınavın var mı?" laflarının sonunda servis gelmiş oluyor kapıya. Yol biraz uzun diye seviniyorum. Çünkü uykumun kalanını serviste uyuyorum. İnsanın uykusu bitmeden uyanması neden? Ve uykusu gelmeden uyumak zorunda olması ceza değil de ne?

Eskiden biri istemediğim bir şey yaptığında ona bakarken gözlerimi kapatırdım ve içimden beşe kadar sayardım. Sayarken de onusilerdim dünyadan. Sonra gözlerimi açtığımda sahiden yok olurdu. Artık olmuyor. Çünkü uykum hiç bitmiyor. Hep var. Söyledim size, okul bütün düzenimi bozuyor diye... Söylemedim mi yoksa?

Okulu bazen seviyorum, bazen sevmiyorum. Uğur ile aynı sınıftayız diye seviyorum. Uğur benim en yakın arkadaşım, ta bebeklikten. Ama öğretmen aniden soru sorduğunda midem bulanıyor. O zaman nefret ediyorum okuldan. Cevabı bilsem de aklıma gelmiyor. Uğur hemen kitaptan bakıp söylüyor bana. Bazen öğretmen onu yakalıyor. O zaman hemen ona kızıyor. Uğur yine de söylüyor her defasında. Uğur en yakın arkadaşım bu yüzden. Hem de anneannelerin apartmanında oturuyor. Uğur'u anneannemden daha çok seviyorum. Bence o da beni kendi anneannesinden daha çok seviyor.

Eve gelince dersimi yapmadan bilgisayar yasak bana. Dersimi yapınca da saatle. Sanki de çok fark ediyor. Günlerden cuma ise benden mutlusu yok evde. Çünkü hafta sonu var sonrasında. Belki babam da seviniyordur işe gitmeyecek diye. Annemin dediğine göre ona her yer işyeri, bu ev de.

Evde daha çok yoruluyormuş işyerine göre. Babam dalga geçiyor annemin bu sözleriyle. Annem de söyleniyor. Ama cuma diye hiçbirini takmıyorum ben. Uykum bitene kadar yatağımda uyu-yacağım diye içim içime sığmıyor bütün gece. Cumartesi olunca dördümüz birden alışveriş merkezine... Evin en yakınındakine... Babam arabada trafiğe söyleniyor. Annem ofluyor, kardeşim ağlıyor genelde. Ben oyun oynuyorum annemin telefonunda. Bence gittiğimiz her yer aynı mesafede.

Sonra ben oyun alanına gidiyorum kardeşimle. Babam da bizimle. Annem mağazalarda oluyor genellikle. Eskiden ben de giderdim onunla mağazalara. Sorardı giydiklerinden hangisi güzel diye. Ben de sırayla söylerdim beğendiklerimle beğenmediklerimi. Bir gün küstü bana. Bu hizmetim karşılığında istediğim oyununu almayınca ağladım diye. Bir daha ona eşlik etmeme izin vermeyeceğini söyledi. Ben de babama aldırıldım oyunu, hem de aynı günde. Anneler her zaman kendilerini çok akıllı sanıyor çocuklara göre. Her zaman değiller ama bazen de öyle.

Bu alışveriş merkezinin en iyi yanı yemekleri bence. Çünkü canımın çektiğini yiyebiliyorum orada. Annem de diyetini bozuyor; babam annemin “zararlı sana” dediği ne varsa hepsini yiyor. Bizde ağzı doluyken kimse konuşmuyor. Ela bile.

Yemekten sonra annemler yoruluyor. Babam saatine bakmaya başlıyor. Akşama maç olsa da olmasa da “Leylalar gelecekti” diyor. Cumartesileri Leylalar gelir bize. Ya da biz gideriz onlara. Leyla, annemin en yakın arkadaşı, ta çocukluktan beri. Bence ikisi, dayımla annemden daha yakınlar. Babamın “lar” dediği de Aykut Amca. Leyla ile evliler mi bilmiyorum ama Leyla artık bize onsuz gelmiyor.

Bu hayatta Leyla’yı seviyorum ben en çok. Annem duymasın, ama bazen Leyla benim annem olsun istiyorum. Çünkü onun saçları daha uzun ve kurabiyelerin içine kocaman çikolatalar koyuyor. Bence çok iyi bir insan. Hem çocuğu da yok. Belki beni almak ister yanına. O zaman yeni kardeşim de gelir bizim eve. Ben de giderim yine ara sıra. Keşke annemler bunu düşünse. “Annemi mi daha çok seviyorsun, babanı mı?” diye sorduklarında, “Leyla’yı” desem acaba bunu bir konuşurlar mı aralarında?

Bu cumartesi Leyla’yı görmedim. Çünkü anneannelere gitmemiz gerekti birden. Hayat bence sabun gibi. Ama annemin, “Dikkat et, sabunlu yerlere basıp kayma” dediği sabundan. Güzel kokuyor, insanın aklına iyi şeyler getiriyor ama sonra kayıp düşürüyor da. Eğer güzel kokmasaydı bizi düşüreceğini tahmin edebilirdik belki de. Yalancı işte. Hayat bir insan olsaydı hiç de iyi bir insan olmazdı. Bunu benden önce düşünen olmuş mudur acaba?

Anneannemin evinin salonu buradan milyon ışık yıl ötede. Salon değil aslında, oturma odası. Ama pek oturulmuyor burada. Bayramlarda bir de düğünlerde falan... Koltuklar çok ağır, dayım çekmeye çalışırken beli yamulmuş. O da içeride yatıyor bu yüzden. Kolonya, ter ve çay kokuyor bütün oda. Anneannemin göz-

leri ve burnu kırmızı. Burnunun ucu da yara aslında. Ama kimse takmıyor buna. Herkes ya susuyor ya da ağlıyor. Annem susanlardan. O herkes ağlarken susar, herkes susunca ağlar. Modacı ne de olsa.

Dedem ölmüş bugün. Belki de dün, bilmiyorum. Öldüğü günün adını söylemediler bana. Saat 2018 şu anda. Bunu sesli söylüyorum. Kimse gülmüyor. Başka zaman olsa gülerler. “Dijital bu çocuk” derler. Onlar başka türlü okuyor saati. Ama hepsi aynı şekilde okuyor. Bence hepsi aynılar. Kolonya, ter ve çay kokuyorlar.

Bu gece burada uyuyacakmışız. Ben eve gitmek istiyorum aslında. Bizim ev kolonya kokmuyor. Herkes istediği zaman salonda oturabiliyor. Odamda müzik dinleyip dans edebiliyorum hem. Babam da genelde kendi odasında. Her seferinde benimle oyun oynamasa da çağırduğımda geliyor. Bizde herkese bir oda düşüyor. Şanslı bir aileyiz galiba. Arkadaşlarım bizi zengin sanıyor. Belki de zenginizdir, bilmiyorum ki.

Biri ağlamaya başlayınca herkes birden ağlıyor burada. Bir ara havanın ne kadar serin olduğu konuşuldu herkes sustuğunda. Serin de soğuk gibiymiş ama tam da değilmiş. Yani soğuktan sıcak, sıcaktan soğukmuş. Dayım öyle dedi bana. Bir de yemek verildi ağlamaktan yorulanlara. Kimse kışı sevmiyor. Herkes bahar olsun, yaz gelsin istiyor. Bir de kimse yemek yerken ağlamıyor.

Dayım dedi ki, “Annem rahatlamıştır şimdi.” Annem dediği anneannem tabii. Bunu benim anneme dedi. Dayımın odasında konuşuyordu ikisi. Dedem ölünce rahatlamış anneannem de. Ben çok merak ettim nedenini. Anneannemin rahatsızlığının sebebi neymiş ki?

Helva sadece ölülerin arkasından yenen bir yemekmiş, bugün öğrendim. Ben yemek dedikçe babam yemek değil, tatlı aslında diye düzeltiyor her defasında. “Tatlı, yemek değil mi o zaman?” diye sormuyorum, çünkü o da ağlamaklı bakıyor yüzüme. “Helvasını da kavracağız meğer Hikmet Bey’in” diyor anneanneme benzeyen

bir kadın kalabalıkta. Onun kendine özel bir helvası varmış demek. Yoksa dedemden bir parça mı koyuyorlar o tatlı yemeğin içine? Öyleyse ben yemem. Zaten dondurmadan başka tatlı sevmem. Bir de doğum günü pastam. Keşke telefon verselerdi yanıma. Cenaze evinde oyun oynanmazmış babamın dediğine göre. Annem hiç karışmaz böyle şeylere. Benim dedemin adının Hikmet olması garip sahiden. Dedem çünkü o, benim dedem. Niye başka isim de vermişler ki durduk yere? Herkes bir garip bu evde. Sabaha kaç zaman var?

Uğur'un annesiyle anneannesi de geldi dedemin helvasından yemeye. "Allah'ın sevdiği kuluymuş, çok çekirtmedi Allah" dedi Uğur'un anneannesi benim anneanneme. "Kurtuldu Hikmet Bey." Anneannem başını salladı. "Nurlar içinde yatsın inşallah" dedi annesi de. "Âmin" diye bir ses çıktı kalabalıktan ama ben tek başıma daha çok ses çıkarırdım onlardan. Ben de "Anneannem de rahatlamış zaten dedem ölünce" dedim, "siz merak etmeyin." İyice sustular bu sefer. Hepsi benden bir şey gizliyormuş gibi... Annem kolumdan çekip kendine yapıştırdı beni. "Sen laf mı dinliyorsun?" dedi kısık sesle kulağıma. Kafamı salladım "Yooo" diye. "Allah sıralı ölüm versin" dedi yaşlı teyzelerden biri. Annem beni sıkıştırdı iyice. "Sırası mı bu söylediğinin?" dedi. "Bilmem" dedim. Bu dünyada her şeyin benim hiç bilmediğim bir sırası var.

Dedemin ölüm töreni bitince döndük eve. Uyumadık orada. Annem odasına kapandı. Ağladı galiba. Babam da gitti yanına. Bana da bir saat anlattılar dedemin bir daha bize gelmeyeceğini. Ya da anneannelere gittiğimizde dedemi göremeyeceğimizi. Dönüşü olmayan bir yola çıkmış kendisi. Önceden de gezgindi zaten. Buna üzülmelerini anlamadım sahiden. Sırf birini seviyorsun diye o hep yanında mı durmak zorunda? Hem ölümün ne olduğunu çoktan biliyorum ben. Vücudumuz da bizim evimiz. Vücudumuz bitince gidiyoruz. Evimiz yıkılsa orada kalır mıyız hâlâ? İşte, aynı şey ikisi de.

Bugün artık pazartesi. Öğretmen ödev verdi hafta sonu yaptıklarınızı yazın diye. Ben de yazıyorum işte. En beğendiğini bütün sınıfa okuyacakmış. Benimkini okumaz ki... O yüzden yazıyorum istediğimi. Herkese tatlının da yemek olduğunu söyleyeceğim sonra. İster inansınlar ister inanmasınlar.

Sabah ilk derste öğretmen sordu, "Sizce kuşların okulu nasıl olur?" diye. Uğur dedi ki, "Gökkuşağının içinde." Öğretmen hemen beğendi. Benimkini kimse dinlemedi. Bence kuşlar okula gitmez. Ve kuşların okula gitmemesi dünyadaki en iyi şey.

Babam eve kedi getirdi bu akşam. Boyu, Uğur'un kedisi kadar. Portakaldan büyük, patlıcandan küçük. Tek elimle tutabiliyorum. İsmi Dino olsun istedim. Geçen hafta sonu çizgi filmde izledim ya... Dino ve maceraları.

Dino, Uğur'dan sonraki en yakın arkadaşım olabilir benim. İsmi önce babama, sonra anneme söyledim. Babam, annem için almış onu. Dedem öldü diye. "Annen ne isterse ismi o olacak" dedi. Annem bir şey söylemeden içeri gitti. Bence Dino'nun bizim evdeki durumu tehlikede. Ailemize dışarıdan girmeye çalışan yeni kardeş gibi. Ben size en sevdiğim kitabı söyleyeyim mi? *Uçurtmam Bulut Şimdi*. Uğur'un ki de *Bir Şeftali Bin Şeftali*. Bence şeftaliyi çok sevdiğinden.

Ela kıskandı Dino'yu. Babam onun yerine kediyle oynadı diye ağladı bütün gece. Ela zaten mızımızın teki. Her gün ağlamak için bir sebep uydurur. Ben hiç ağlamazmışım küçükken. Ama gülmezmişim de. Eski fotoğraflarımdan belli. Artık eskisi kadar düz durmuyorum. Babam anneme söylerken duydum: "Bu çocuk büyüyünce güler yüzlü olacak galiba" dedi. Yoksa alay mı etti benimle?

Eskiden ben gülünce annem de gülerdi. Ama şimdi ben gülsem de gülmesem de annem Ela ile beraber. Ağlasam bana da bakar mı öyle? İçimden gelmiyor ki ağlamak kötü şeyler düşünsem de...

Annem babama kızdı, "Şimdi zamanı mıydı?" diye. "Al götür bunu aldığın yere." Neyse ki Dino duymadı. Yoksa o da üzüldüdü

annemin onu istememesine. Annem öyle deyince babamın kalbi kırıldı. Ben gördüm. Çünkü benim de kalbim kırılınca dudaklarım kenarlardan düşüyor, babamın da... Ama annem bilmiyor bunu. Çünkü onun dudakları hep yukarı bakıyor. Şekli öyle. Galiba Ela'nunki de... O hep ağladığı için ya da yemek yediğinden dudaklarını hiç düz görmedim daha. Büyüyünce görürüm nasıl olsa.

Dino çok küçük diye bir gece de olsa evde kalmasına izin verdi annem. Benimle yatarsa, bu gece uykumun hepsini bitiririm ben-ce. Yastığın da en puf yerini veririm ona. O hem misafir hem daha bebek. Ben ondan büyüğüm. Daha kolay uyurum. Hem annemle babam var. Onun annesi kim bilir nerede.

Eskiden yatağa yattığımda sevinirdim. Çünkü istediğim kadar hayal kurardım uyumadan önce. Ama o zaman okul yoktu. Uyumak da daha zevkliydi, uyanmak da. Şimdi okul var. Ne kadar geç yatarsam yatayım bütün oyunlar kaçıyor dışarıda. Neyse, kötü düşünmeyeyim. Babaannem hep öyle diyor bana: "İyi düşün de iyi olsun evladım." Ben kötü düşündüğümde aklıma bu geliyor hemen. Kendi kendine geliyor. Çişim gibi... O zaman da iyi düşünüyorum hemen. Zaten iyi düşününce de iyi oluyor her şey. Dino'yu çok seviyorum. Şimdi okul var ama Dino da var. Yaşamak ne güzel.

Dino iki gündür bizde. Annem unuttu galiba. Babam kumla su koydu onun için benim odama. İkisini de temizlemek benim işim. Dino'nun kumunu her gün temizliyorum. Babam öğretti. Kürek de var, çöp torbası da. Suyunu da her gün koyuyorum yeniden. Banyo musluğundan annem görmeden. Mamasını babamla birlikte veriyoruz. Çok veririm hasta olurmuş, ama öğreneceğim zamanla.

Geceleri saklıyorum Dino'yu annem eğer unuttuysa hatırlamasın diye. Ben okuldayken de Dino'yu ayakkabı kutusuna koyup dolaba saklıyorum. Ben gelene kadar beni bekliyor sessizce. Uyumadan önce beraber hayal kuruyoruz onunla. Dino benim en yakın arkadaşım. Uğur duymasın. Uğur da en yakın arkadaşım

ama onunla uyumadan önce birlikte hayal kuramıyoruz. Aynı ayrı uyuyoruz. Yapacak bir şey yok. Çünkü evlerimiz başka.

Okuldayken Dino'yu çok özlüyorum. Keşke o da benimle okula gelse. Ama okulda Uğur var. Bugün şarkı ezberledik birlikte. Bir satır o söylüyor, bir satır ben. Baştan sona kaydettik. Öğretmen gördü, "Düet mi yaptınız siz?" dedi. Düet yapmışsınız biz. Ama ikimize kadar. Fazla yapsaydık öbür arkadaşlarımıza da verirdik. Ben bir tek Dino'ya vereceğim kendi payımdan. Ela zaten anlamaz.

Eve giderken çok sevinçli oluyorum. Artık serviste uyumuyorum. Çünkü Dino evde beni bekliyor. Kutusunun içinde, dolapta. Annemin de yüzü gülmeye başladı. Galiba dedemin rahmetine alıştı. Bugün sabah evden çıkarken, "Ne güzel hava. Bahar geliyor galiba" dedi. Annem baharları çok sever. Her sene havalar ısınmaya başladığında aynı şeyi söyler. Keşke hep bahar olsa da annem hep böyle sevinse. Annem sevinince beni de daha çok seviyor. En az Ela kadar.

Eve gelir gelmez Dino'ya koştum. Ayakkabılarımı çıkarmadım diye Emine Abla bağırdı arkamdan. Koridorda çıkardım ben de koşarken. Emine Abla annem evde değilken annem. Hemen gittim ama Dino dolapta değildi. Kutusu da yoktu. Korkudan kalbim duruyordu. "Allahım" dedim, "Dino neredeyse beni de oraya koy. Ne olur ona bir şey olmuş olmasın" dedim. Başım yandı. Kalbim acıdı. Gözlerimden yaşlar boşaldı. Çok bağırdım ağlarken, Emine Abla geldi yanıma. Başımı okşadı. "Ağlama" dedi. Sanki isteyerek ağlıyormuşum gibi. Ela o, ben değilim. Mecbur kalmadıkça ağlamam.

Sonra bir de baktım ki ayağımda bir gıdıklanma. Meğer Dino gelmiş yanıma. Nasıl mutlu olduğumu anlatamam. Sanki güneş doğdu yeniden. Yaşasın! Dino gitmemişti. Yaşıyordu! Bir daha annem babam ne derse yapacağım. Yeter ki Dino yanımda kalsın.

Emine Abla da gördü Dino'yu. Bir şaşırdı, bir şaşırdı! "Kedi mi aldınız? Nereden çıktı bu?" dedi. "Babam aldı" dedim. Annemin

istemediğini söylemedim. “Ama anneme söyleme olur mu? Sürpriz” dedim. Başını salladı bana. “İsmi ne?” dedi. “Dino” dedim. “En yakın arkadaşım benim.” Sonra Emine Abla dondurma verdi bana. Hem de en sevdiğimden, çilekli. Emine Abla beni sever. Beni Ela’dan daha çok sever. Annem gibi değil.

Dino bir haftadır bizimle. Annem unuttu gitti neyse. Ben evde olduğumda hep Dino’ylayım odamızda. Yemek saatlerinde çıkıyorum bir tek. Uyuyana kadar oynuyoruz onunla. Ela’nın oyuncaklarından veriyorum ona. Ama o yine de en çok ip seviyor, kâğıttan top seviyor. Bazen de ışıklı oyuncaklar. Ela da daha küçükken aynılılarıyla oynardı. Dino benim en küçük kardeşim şimdi. Başka kardeşim de olsa bu hiç değişmez.

Öğretmen hafta sonu ne yaptığımızı sorunca ben Dino’yu anlattım. Herkes dinledi beni. Çünkü Dino herkes için önemli. Bizim sınıfta kedisi olanlar da var, olmayanlar da. Ezgi ile Derin’in köpeği var. Bir de Bartu. Küçükken benim de tavşanım vardı. İsmi Renkli’ydi. Bir gün ben okuldayken kaçtı. Çok ağladım arkasından. Geri gelsin diye her gece Allah’a dua ettim. Bir gün eve yaralı uğurböceği geldi, ona bal verdim. İyileşince uçtu gitti. Ben arkasından şarkısını söyledim. “Uç uç böceğim, yarın düğün olacak. Annem sana terlik, pabuç alacak.” O akşam annem bana tablet aldı. Uç uç böceğine de terlik alması gerektiğini hatırlatmalı mıyım?

Annem, “Kedi gidecek” dedi. Uykum yeni bitmişti. Çok çişim gelmişti. “Onun adı kedi değil, Dino” dedim. Annem babama, “Gördün mü yaptığını?” dedi. Bence görmeyen annem. Bazen annem önünden geçtiğimde bile görmüyor beni. Ama Ela’yı görüyor. Üstelik Ela benden çok ufak. Daha az yer kaplıyor. Ama annemin kalbinde değil, dünyada. Ben dünyada daha çok yer kaplıyorum, annemin kalbinde daha az. Ben kardeşimin böyle olmasını istemedim ki. Ben biraz dursam o daha hızlı büyüse, benim ablam olsa daha iyi olurdu bence. O zaman annem sırayla severdi bizi. Sırayla kardeş olurduk. İkimiz de kalbinde eşit yer kaplardık, öyle değil mi?

*Buraya kadar
gelmeyi başardın.
Her şey yolunda.*

“Gözlerimi kapıyorum. Annemi getiriyorum gözümün önüne. Üzerinde Ela’ya hamileyken giydiği çiçekli elbise var. Saçları da uzun üstelik. Dalgalarının içine elimi sokuyorum, bana bakıp gülümsüyor. Öyle güzel ki gülümsemesi sanki dünyadaki bütün kötülükler siliniyor. Kafamı kucağına koyuyorum. Annemin bir eli benim sırtımda, öbür eliyle de başımı okşuyor yavaşça. Kalbimin acısı azalıyor biraz. Çok güzel bir uykunun başındayım. Saçımda bir el daha hissediyorum. Gözümü açıyorum. Kucağındayım. Ama annemin değil, Leyla’nım. Saçlarımı okşuyor. Başımı kaldırıyorum, gülümsüyor bana. Kalbim çok hızlı atmaya başlıyor. Korkuyorum. Ne sevmek istiyorum onu ne de ondan nefret etmek. Sadece annemi bulmak istiyorum.”

Ece Gamze Atıcı, kaybolmamak için hayal dünyasına sığınan, ölmekten çok hayatta kalmaktan korkan, yaşamı anlamaya çalışan hassas bir çocuğun en saf duygularına tercüman oluyor.

Keşke Leyla, çocuk kalbiyle yetişkinlere yazılmış bir büyüme hikâyesi...

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

ISBN 978-625-6666-62-7

Sertifika no: 44919

9 786256 666627

DK
Doğan
Kitap